

STĂRUNȚA FEMEII CANANEENCE

- „Mare este credința ta; fie ție după cum voiești” -

Sfânta Evanghelie ne relatează despre o femeie care nu făcea parte din poporul ales, ci era din părțile Tirului și Sidonului, orașe care nu aparțineau Palestinei, iar pentru a se întâlni cu ea, Însuși Mântuitorul iese din ținuturile Țării Sfinte. Deși Mântuitorul spusese: „nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15, 24) și le poruncise ucenicilor să meargă mai degrabă către acestea, adică către iudeii pregătiți anume pentru ca în mijlocul lor să vină Hristos (Matei 10, 6), totuși El iese din ținuturile lor și merge în Canaan, către cele două cetăți locuite de păgâni, care nu se închinau adevăratului Dumnezeu, ci erau închinători la idoli. Ieșirea Domnului din ținutul Țării Sfinte și venirea Sa în împrejurimile acestor locuri păgâne are două înțelesuri tainice, mai întâi arată ieșirea Fiului lui Dumnezeu din cele dumnezeiești, fără să se despartă de Tatăl și de Duhul și venirea Sa la firea omenească căzută în păcat, devenită închinătoare la idoli și supusă păcatului și morții, care pierduse sfințenia și locuia în întuneric, în latura și în umbra morții. Domnul vine la noi, ia firea noastră căzută, se face întru toate asemenea nouă, dar fără de păcat, adică vine la noi, dar nu se amestecă cu noi, nu devine păcătos, ci caută să ne scoată pe noi din păcat, așa cum a scos-o pe femeia cananeeancă dintru ale sale pentru a se întâlni cu El. Pe de altă parte, ieșirea Mântuitorului din pământul lui Israel nu este altceva decât o prefigurare a faptului că Sfânta Evanghelie va fi propovăduită tuturor neamurilor, așa cum vedem că le poruncește Sfinților Apostoli după Învierea Sa: „Mergând învățați toate neamurile...” (Matei 28, 19), pentru că toate popoarele sunt chemate la mântuire. Mântuitorul a mers în aceste ținuturi ale femeii păgâne, trecând din hotarele Palestinei, tocmai pentru a se întâlni cu ea și pentru a o ajuta. El refuză să-i răspundă acesteia la prima ei cerere de a-i vindeca fiica bolnavă, rău chinuită de diavol. Tăcerea Domnului, cât și întârzierea Sa de a-i da un răspuns favorabil imediat, acestei femei de alt neam, nu fac altceva decât să arate virtuțile acestei cananeence: credința puternică, fapt pentru care Domnul o laudă, smerenia adâncă și rugăciunea ei stăruitoare. La mijlocirea ucenicilor, „Slobozește-o, că strigă în urma noastră”, Domnul a vindecat pe fiica femeii cananeence. Pentru credința femeii cananeence, fiica a fost tămăduită, căci Mântuitorul îi spune: „O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești” (Matei 15, 28). Și noi, ori de câte ori spunem: „Doamne miluiește”, ne rugăm așa cum s-a rugat femeia cananeeancă: „Miluiește-mă, Doamne” (Matei 15, 22), această rugăciune scurtă a devenit rugăciunea cea mai frecventă a Bisericii. Ea este, de fapt, cea mai concentrată și cea mai cuprinzătoare rugăciune, pentru că cel care cere mila lui Dumnezeu, cere ca Dumnezeu să-și reverse iubirea Sa peste el și peste toți oamenii. Această rugăciune alături de rugăciunea: „Doamne ajută-mă”, izvorâtă din sufletul omului care simte că numai Dumnezeu ne poate ajuta, deși ea nu se ruga pentru sine, exprimă pe de o parte limita puterilor omenești, iar pe de altă parte credința și nădejdea că numai Dumnezeu poate face minuni acolo unde omenește nimic nu mai este posibil. Amin

BISERICA, BOLNAVII ȘI SFINȚII TĂMĂDUITORI

- Anul omagial 2024 -

Anul 2024 a fost proclamat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca „An omagial al pastorației și îngrijirii bolnavilor”, dar și „An comemorativ al tuturor Sfinților tămăduitori fără de arginți”. În ultimii ani s-a observat o creștere accelerată a numărului de oameni afectați de bolile clasice și de adicții multiple actuale. Viața și sănătatea omului sunt daruri ale lui Dumnezeu față de care Biserica își arată mereu grija și responsabilitatea. În anul 2024 se propune o atenție sporită către oamenii bolnavi sau afectați de dependențe (adicții, patimi) în plan social-filantropic și social-medical în instituțiile medicale înființate și administrate de Biserică (cabinete medicale, centre de recuperare, spitale), dar și în instituțiile medicale de stat, prin cooperarea dintre preoți și medici sau psihologi. Bătrânețea nu este echivalentă bolii, însă este o perioadă a vieții în care fragilitatea trupului îl expune pe vârstnic suferințelor fizice, iar acestea îl fac pe bolnav de foarte multe ori să se însingureze și să-și acutizeze starea, neînțelegând că suferința trupezăcă îndeamnă și la căutarea sănătății spirituale. Din păcate, medicalizarea majoră a îngrijirii bolnavilor, care în sine este pozitivă, a devenit un factor ce duce la însingurarea acestora. Viața cotidiană a devenit foarte complexă, ritmurile de lucru s-au accelerat și nu mai găsim timp pentru a vizita bolnavii în spital sau pe cei singuri, aflați în suferință acasă. Pe lângă îngrijirea medicală corespunzătoare, optimă, bolnavul are nevoie și de o alinare sufletească pe măsură, care nu poate fi înlocuită de nici un tratament medical. De asemenea, comemorarea în anul 2024 a tuturor Sfinților tămăduitori fără de arginți cinstiți în evlavia poporului român, este un moment favorabil de sporire a rugăciunii pentru vindecarea bolnavilor și de apreciere a celor care îi îngrijesc pe cei bolnavi la casele lor sau în spitale. Domnul Iisus Hristos, Maica Sa și Sfinții tămăduitori fără de arginți, sunt adevărații vindecători ai bolnavilor, de multe ori, inspirând lucrarea medicului, care tratează. Diversele vindecări realizate de sfinți în lume, sunt recunoscute ca fiind manifestările unui har deosebit pe care îl primesc în dar de la Dumnezeu și îl oferă mai departe, tot ca dar. Pe Sfinții taumaturgi, credincioșii au ajuns să-i venereze ca vindecători minunați, iar alții au fost incluși în categoria sfinților tămăduitori datorită vindecărilor minunate săvârșite după moartea lor, prin puterea harului dăruit de Dumnezeu sfințelor moaște. Toți acești Sfinți tămăduitori au o trăsătură comună: harul dăruit fiecăruia pentru a vindeca omul aflat în boală. Ei sunt numiți „doctori sau tămăduitori fără de arginți”, întrucât nu au cerut niciodată plată pentru vindecările lor.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este rugăciunea creștină?

Răspuns: Este felul nostru de a intra în legătură cu Dumnezeu, prin care ne arătăm credința, nădejdea și dragostea noastră.

Întrebare: Ce mai este rugăciunea?

Răspuns: Rugăciunea este convorbirea și reîntoarcerea omului neînsemnat și trecător la Dumnezeu Cel infinit și veșnic. Este mijlocul prin care noi vorbim cu Creatorul nostru, Îi spunem nevoile noastre, ne deschidem inima înaintea Lui, Îi spunem sentimentele noastre, intrăm în comuniune cu El.

Întrebare: Câte feluri de rugăciuni sunt?

Răspuns: Patru feluri: Rugăciunea lăuntrică, Rugăciunea exterioară, Rugăciunea personală și Rugăciunea comună.

Întrebare: Ce este rugăciunea lăuntrică și ce este rugăciunea exterioară?

Răspuns: Rugăciunea lăuntrică se mai numește și rugăciunea minții. Aceasta se săvârșește în tăcere. Rugăciunea exterioară se rostește cu voce tare.

Întrebare: Cât de des trebuie să ne rugăm?

Răspuns: Cu cât iubim mai mult pe Dumnezeu, cu atât suntem mai des în legătură cu El. Mai vrednici sunt cei care se roagă neîncetat lui Dumnezeu, după cuvintele: „trebuie să se roage totdeauna” (Luca 13, 1).

Întrebare: Cum ne putem ruga neîncetat?

Răspuns: Ne putem ruga neîncetat în gând sau în chip lăuntric. Putem să ne îndreptăm rugăciunile noastre tăcute către Dumnezeu, chiar și atunci când călătorim sau când lucrăm: lăudându-L, slăvindu-L sau chemându-L în ajutor.

Întrebare: Care este cea mai scurtă rugăciune tăcută?

Răspuns: „Doamne Iisuse, miluiește-mă pe mine păcătosul!”

Întrebare: Ce este rugăciunea personală și ce este rugăciunea comună?

Răspuns: Rugăciunea personală este aceea săvârșită de om în singurătate, în sine sau tăcut. Rugăciunea publică este rugăciunea omului însoțită cu cea a altor oameni, în biserică sau în alt loc.

Întrebare: Care dintre aceste rugăciuni sunt obligatorii pentru fiecare creștin?

Răspuns: Ambele feluri de rugăciuni sunt obligatorii pentru fiecare creștin. Trebuie să ne rugăm tainic, lăuntric și, de asemenea, public și cu voce tare. Trebuie să ne rugăm în tot locul, și când suntem singuri, dar și împreună cu alți creștini, în biserică. Sfinții fac astfel.

Întrebare: Care sunt momentele principale ale fiecărei rugăciuni adevărate?

Răspuns: Rugăciunea are trei părți: mulțumire, cerere și mărire. Mai întâi, mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ce am primit de la El, apoi îl rugăm să ne dea ceea ce ne este de trebuință într-un anumit moment, iar în al treilea rând aducem slavă și preamărim bunătatea, puterea și slava Sa.

Întrebare: Ce este rugăciunea domnească?

Răspuns: Rugăciunea desăvârșită pe care o rostim în casa noastră și în biserică este rugăciunea domnească. Ea se numește astfel deoarece Domnul Iisus Hristos a încredințat-o ucenicilor Săi ca pildă de rugăciune. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 21 februarie	16:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 23 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 24 februarie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	17:00	Vecernie
Duminică 25 februarie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie și dezlegări

Prima și a doua aflare a capului Sfântului Ioan Botezătorul

Capul Sfântului Ioan Botezătorul a fost îngropat de Irodiada într-un loc ascuns din curtea palatului său. Nu știa de aceasta decât Ioana, soția lui Huza, intendentul (administratorul) lui Irod Antipa, care, după cum arată Sfântul Evanghelist Luca în Evanghelia sa (8, 3), a fost una din femeile mironosițe. Ioana a luat capul proorocului și l-a îngropat în Muntele Eleonului. După un timp, Inochentie, unul dintre slujitorii de seamă ai lui Irod, și-a cumpărat un loc din Muntele Eleonului, și-a făcut o chilie și s-a retras în ea în chip sihăstresc. Zidind lângă chilie o bisericuță de piatră, a găsit capul Sfântului Ioan, însă imediat l-a îngropat la loc. Inochentie a murit luând cu sine această taină. După aproape 300 de ani, adică în zilele împăratului Constantin cel Mare (306-337), Sfântul Ioan Botezătorul s-a arătat la doi călugări, poruncindu-le să sape locul și să dezgroape cinstitul său cap, aceasta fiind prima aflare a lui. Pe când călugării se întorceau cu capul proorocului într-un sac, s-au întâlnit cu un olar și i-au dat acestuia să ducă sacul. Pentru această stare de lenevire a celor doi călugări, Sfântul Ioan a îndemnat pe olar să fugă cu sac cu tot. Ajungând în propria casă, olarul a văzut că se învrednicea de multe binefaceri și știind că acest lucru se datorează prezenței capului Sfântului Ioan Botezătorul, a început să îl cinstească împreună cu familia sa. Simțind că i se apropie sfârșitul, olarul a pus capul proorocului într-o raclă și l-a dăruit surorii sale, sfătuind-o să-l cinstească și să nu-l deschidă până când însuși sfântul îi va porunci. În acest fel, racla a ajuns din mână în mână în grija unui monah pe nume Eustatiu. Acesta trăia într-o peșteră din apropierea orașului Emesa din Siria. Deși monahul Eustatiu era arian, la peștera lui se făceau minuni, datorită sfântului cap.

Eustatiu a fost izgonit din peșteră și trimis în exil. În peștera lui au intrat ulterior niște monahi credincioși, care mai târziu au zidit în apropiere o mănăstire. În anul 452, arhimandritul Marcel, starețul acelei mănăstiri, a aflat capul sfântului în chip minunat, văzând foc mare la peștera de lângă orașul Emesa în timpul cântării psalmilor, aceasta fiind cea de-a doua aflare a Capului Sfântului Ioan, Înaintemergătorul Domnului. În anul 850, cinstitul cap a fost aflat pentru a treia oară în chip minunat, patriarhul Ignatie ducându-l în Constantinopol. Amin.

